

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1316/05
23.06.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Слијепчевића, председника већа, Љиљане Ивковић-Јовановић, Николе Станојевића, Надежде Радевић и Споменке Зарић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужене ББ, чији је пуномоћник ВВ, адвокат, ради раскида уговора о доживотном издржавању, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Окружног суда у Пожаревцу Гж.бр. 499/04 од 27.5.2004. године, у седници већа одржаној дана 23.6.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Окружног суда у Пожаревцу Гж.бр. 499/04 од 27.5.2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Пожаревцу Гж.бр. 499/04 од 27.5.2004. године одбијена је као неоснована жалба тужене, те је потврђена пресуда Општинског суда у Жагубици П.бр. 382/03 од 20.11.2003. године којом је раскинут уговор о доживотном издржавању Р.бр. 123/2000 закључен 13.6.2000. године, између тужиоца, као примаоца издржавања и тужене, као даваоца издржавања, због поремећених односа и промењених околности, а обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 12.400,00 динара.

Благовременом и дозвољеном ревизијом тужена побија другостепену пресуду због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Републички јавни тужилац се није изјаснио о изјављеној ревизији, а тужилац није поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану другостепену пресуду у смислу члана 386. савезног Закона о парничном поступку, у вези са чланом 491. став 4. републичког Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 125/04), ревизијски суд је нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку нису учињене битне повреде парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. Закона о парничном поступку, на које ревизијски суд пази по службеној дужности. Навод у ревизији да су нижестепени судови учинили битну повреду поступка јер није одлучено о противтужбеном захтеву који се односи на накнаду за пружено издржавање, представљају разлог са којег се ревизија не може изјавити у смислу одредбе члана 385. став 1. ЗПП-а. Поред наведеног, тужена није до закључења главне расправе пред судом поднела код истог суда противтужбу, већ је само изјавила да од тужиоца тражи да плати то што је седела (живела) код њега и да је тада вољна да раскине уговор, а у противном да не жели да раскине уговор.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су закључиле уговор о доживотном издржавању који је оверен пред Општинским судом у Жагубици Р.бр. 123/2000 дана 13.6.2000. године. Овим уговором обавезао се тужилац, као прималац издржавања, да се после његове смрти на тужену, као даваоца издржавања, пренесе својина тачно одређене непокретности, а тужена се обавезала да га, као накнаду за то, издржава и да се брине о њему до краја његовог живота и да га после смрти сахрани. Тужена је у почетку извршавала своје обавезе, а како је време пролазило она је то чинила све мање, да би на крају 20.1.2003. године напустила домаћинство тужиоца и од тада никако издржавање не пружа. Тужена је и пре наведеног датума више пута, без разлога, одлазила од тужиоца занемарујући своје обавезе. Тужена не жели да води бригу о тужиоцу сматрајући да су се односи пореметили.

У овом случају правилном применом материјалног права из члана 201. ЗОН раскинут је предметни уговор о доживотном издржавању на темељу одлуке суда обзиром да су странке живеле заједно, а њихови су се међусобни односи толико пореметили да је даљи заједнички живот постао неподношљив. На ово право тужиоца да захтева да суд раскине уговор нема утицаја питање кривице за настали поремећај, јер код раскида уговора о доживотном издржавању у смислу члана 201. ЗОН није одлучно ко је крив због поремећених односа, нити је битно да ли обе стране испуњавају или не своје уговорне обавезе, већ је једино одлучно да ли су услед било којих субјективних или објективних околности односи уговарача толико поремећени да постану неподношљиви. Како је првостепени суд утврдио такво стање, правилан је правни закључак нижестепених судова да тужилац основано захтева да се предметни уговор раскине.

Поред наведеног, код предметног двострано обавезног уговора битна је узајамност обавеза које долазе као израз сагласности воља странака. Стога је раскид због неиспуњења основан сагласно члану 194. ЗОН, обзиром да наступа узајамност обавеза у тренутку закључења уговора о доживотном издржавању. За овај се разлог раскидања уговора о доживотном издржавању тражи само објективно неизвршавање преузетих обавеза.

Тужена у поступку пред првостепеним судом није доказала да је од стране тужиоца безразложно спречавана у намеравању извршавању уговором преузетих обавеза, да жели и да је спремна да извршава обавезе из предметног уговора већ, напротив, да не жели више да води бригу о тужиоцу.

Код таквог стања ствари, правилно је примењено материјално право када је тужбени захтев тужиоца усвојен и одлучено као у изреци првостепене пресуде. За такву одлуку нижестепени судови су дали ваљане разлоге које прихвата и ревизијски суд, тако да се у ревизији тужене неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

На основу наведеног, применом члана 393. савезног ЗПП-а у вези са чланом 491. став 4. републичког Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 125/04) ревизија је као неоснована одбијена.

Председник већа

судија,

Драгиша Слијепчевић, с.р.

За тачност отправка

зж